

френски и италиянски прѣводъ, нарича Крали Марка сжщо така български владѣтель: „... Марко Краловичъ деспотъ, т. е. господарь на България, наричана отъ френцитъ Бургеръ“ (Marc Carlovich despot, c'est à dire, seigneur de Bulgarie, dicte des François Burgaire. — Petit traité de l'origine des Turcz par Théodore Spandouyn Cantacasin. Publié par Ch. Schefer. Paris 1896, p. 272).

Тия сръбски, гръцки и албански вѣсти за българщината на Кралимарковата земя по-нататъкъ се повтарятъ и у писатели и хронисти отъ по-далечни земи, като напр. въ хрониката на еврейския историкъ Йосифъ Бенъ Йошуа отъ XV в., въ хрониката на Филипа Лоницера отъ XVI в., въ хърватската хроника на Ивана Томашичъ отъ XV в. и др.

Любопитно е, че Крали Марко минава за български господарь и въ народната поезия на сърби и българи, както и въ сръбскитѣ художествени пѣсни, нагласявани по народнитѣ. Извѣстниятъ далматински поетъ Андрей Качичъ Миошичъ (1696—1760) въ своята сборка Разговор угодни народа словинскога, писана по подражание на народната поезия, изрежда балканскитѣ славни юнаци:

Босна слави Релу Бошњанина,
Сеъ бијели Иву Сењанина,
Унгарија Сибињанин-Јанка,
Булгарија Краљевића Марка,
Ерцеговци Милош Кобилића и пр.

Въ сръбскитѣ народни пѣсни срѣщаме стихове като слѣднитѣ:

Ето теби Краљевићу Марко
От лијепе земље Бугарије...

или

Свака земља хвали господара,
Бугарија Краљевића Марка и др.

Сжщо е и въ българскитѣ народни пѣсни; тамъ Марко дори е отъ българска народность:¹⁾

¹⁾ Това намираме и въ сръбски печатни трудове. Въ историята на загребската катедрала, писана отъ Крчелича прѣзъ XVIII в., Марко е посоченъ като българинъ, източно православенъ, съ непостояненъ, промѣнливъ характеръ (Erat Bulgarus, græsa fide plenus, inconstans, varius). И другъ сръбски историкъ отъ XVIII в., владиката Вас. Петровичъ, въ своята Историја о Черной Горы, 1754, изкарва Марка, че **билъ отъ нацие болгарскіе**. Срв. Ил. Раварац, О кнезу Лазару. Нови Сад. 1888, стр. 420, 422.